

L'espera, essencial en la història

À

Amb l'expectativa del temps, sorgeixen noves informacions que obren perspectives diferents de les existents. Ara, documentalment, en els arxius oficials de l'estat no es pot consultar res transcendental fins que hagin passat cent anys dels fets transcorreguts. Per exemple, d'aquí a vint anys estarem al 2040, de manera que ja es podran consultar els canvis de propietat, que poden donar moltes sorpreses. En podrà ser una bona mostra saber què se'n va fer de les propietats de totes aquelles persones espoliades a l'entrada dels franquistes i l'ocupació militar del país, l'any 1939. Què en diran els protocols i registres notariais? Tot i que els directament afectats ja no es podran defensar, malgrat que hagin passat cent anys, qui hauria de fer veritablement justícia davant les injustícies comeses al passat? Com canviarà la visió de determinats personatges i famílies de Manresa que s'han creat un "statu quo" que les fa viure en un estat superior i fins i tot amb una bona consideració social. Si s'aclareix l'origen tèrbol dels seus negocis i patrimoni, com se'ls hauria de mirar la nova població?

Cent anys va ser el que va tardar la CIA a permetre la desclassificació de documents secrets que provaven clarament la utilització de la guerra bruta en els conflictes. Unes ments recargolades van posar en pràctica un pla per enfonsar el Maine, el 15 de febrer de 1898, al port de l'Havana, mentre es feia un ball d'oficials nord-americans amb les autoritats cubanes. Curiosament, a aquests no els va passar res, però més de 200 mariners i membres de la tripulació van morir assassinats pels propis companys ianquis, en un enfonsament deliberat. L'objectiu: justificar una guerra contra Espanya l'any per quedar-se amb la colònia de Cuba. En aquells moments, l'estat espanyol tenia moltes dificultats per contenir les contínues revoltes cubanes. L'empresari i magnat de premsa William Randolph Hearst i el seu competidor Joseph Pulitzer, editor d'origen jueu, van clamar en favor de la guerra i, sens dubte, com queda demostrat en els documents desclassificats, van jugar un paper decisiu en el desenvolupament del conflicte. Ara bé, l'ambigüitat dels governs cubans davant el tema també és ben notable: el 1926 van erigir un monument a les víctimes del Maine al Malecón per commemorar l'ajuda dels EUA a Cuba, però dècades més tard van criticar la cobdícia imperialista que volia apoderar-se de Cuba.